

CÒN LẠI ...

Trời uơm màu ngọc bích, anh xuống xe. Từ xa xa, dãy đồi quê nhà đã hiện ra như những chiếc nón lá úp trong chiều xanh. Đứng giữa ngã ba đường, bóng anh trải dài trên mặt đường cùng đôi nặng gối. Anh như một hành tinh âm u, mơ nhớ thuở đi về, tiếc thương chiếc bóng thanh xuân của mình, một chiếc bóng rõ nét, tinh anh trong cội Đồi, giữa cội Người. Tâm cảm thiên về kí ức, một thoáng nắng làm anh nhớ mồ mã cha ông, con chim khách kêu vang anh nôn nao cội lòng...

Anh chống nạng lưng thững đi lên đồi, co ro trong tràn lan nỗi nhớ. Cả một vùng đồi quê mộc mạc tỏa hương. Nghe trong tơ tóc có lời vàng thau. Đây là thuở thanh bình, cái chết đạn bom đã dừng gót, nhưng trong cái sống âm ỉ hãy còn những vết tích hằn sâu... Vết chân tròn của anh đã in lên bao quãng đường phiêu bạt, nỗi đau ly hương bao lần vỡ ra, hoà vào cơn lũ ngược, tàn phá một góc bình yên của cuộc sống...

Chiều tà, anh chống nạng lưng thững về đến đầu làng. Cái quán tiêu điều ngày xưa hiện ra trước mắt, có phần khang trang hơn... Xa kia, con sông êm đềm, màu nước cuối xuân xanh biếc... Quê hương đây rồi. Anh thả bộ lai rai vào xóm: mảnh vườn của mẹ xưa, mỗi tháng giêng luống cải trổ hoa vàng, bướm bay trong chiều, con đường làng vẫn trắng màu hoa sứ... Vài đứa trẻ nhìn anh xa lạ... mấy cụ già chạy đến ôm chầm quyền luyến... Tiếng xưa như thì thầm đâu đó... Giẫm mỗi bước lên dĩ vãng, anh lặng im... Trong ngất ngây, không ai than phiền mình bị cụt chân hay được gầy căng vì lí tưởng của một cuộc chiến xa xưa nào đó... Anh ngồi đất trời, nhắm nháp vết thương, tương lai rửa hộ niềm đau, quê hương vỗ về những đứa con thân yêu trở về...

Anh ghé chân vào quán nước ở giữa làng... Người người đang bu quanh lại, dán mắt vào chiếc tivi... và xầm xì bàn tán về cuộc chiến tranh ác liệt đang diễn ra đâu đó trên thế giới này... Họ say sưa... và không nhìn thấy anh, mọi vết tích còn lại từ cuộc chiến ngày xưa....

Anh nặng nhọc luôn lách ra khỏi quán... Hình ảnh người đàn ông gục ngã giữa đường phố trên tivi khi nãy cứ hằn sâu vào tâm khảm... Anh chợt hiểu ra "dưới lòng trời xanh đen, nơi này hay chốn nọ, hoàn cảnh nào, con người đều có chung kẻ thù: chiến tranh. Trôi nổi theo điều tàn mệnh mông là những bóng đen không thiếu tàn nhẫn: đói kém, lạc hậu, dốt nát, chia rẽ. Cả một giống nòi phải vươn mình bao năm mới tới chỗ để đứng đợi bình minh... và chiến tranh sẽ là đám sương mù dày đặc... bình minh theo đó mất dạng..."... Và thế là mọi người, trong đó có anh, đã một thời tự lìa bỏ mình, từ giã căn nhà thân yêu, bở tre khóm trúc, đi về đầu nguồn giành lại hồn thiêng núi sông...

Anh vẫn đi trong cái chập choạng của bóng chiều... Anh chưa định về lại căn nhà thân yêu, mà vòng quanh từng ngõ ngách của xóm làng thân quen... Từ nhà ai, vang lên bản khẩu cầm hoà điệu bài The longest day, anh lắng nghe... Ngày dài nhất của Normandie đã đi qua, nhưng trong cái nhịp điệu trần gian này, ..khi bóng đêm chiến tranh vẫn còn phủ lên trái đất này một màu đỏ thẫm của máu... thì ngày dài nhất vẫn còn...

Hoa Đất